

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Trettioandra kapitlet – i vilket Zeke ligger på stranden och Rudolf startar en ny karriär

Det gick två veckor och jag satt och antecknade med lurar på huvudet tills öronen var svullna. Ibland tyckte jag att jag fick till en del bra formuleringar. Fler och fler sidor fylldes med min slarviga handstil som blev ännu mer oläslig för att jag satt i fåtöljen och skrev. Egentligen borde jag ha ringt Rudolf på fredagen men det blev inte av. Det kändes dumt att ringa för att be om tjugofem tusen kronor. Jag ville inte ens ha hans pengar. Jag önskade att han aldrig hade börjat snacka om dem. Allt jag ville var att vi kunde träffas någon gång då och då. Antingen på hans mottagning eller så kunde vi gå och fika eller något. Han gillade att fika. På måndagen ringde jag ändå men nådde bara telefonsvararen. Det var något nytt som han infört de senaste månaderna. Han svarade aldrig på sin fasta telefon utan man fick lämna meddelande och sedan ringde han upp. På jourtelefonen vågade jag inte ringa. Det var ju liksom inte något akut. Det gick två dagar och han ringde inte tillbaka. Så jag ringde igen och lämnade ett nytt meddelande. På fredagen hade jag fortfarande inte hört något. Då tyckte jag att det var läge att försöka på journumret. Han kanske inte längre lyssnade av sin telefonsvarare eftersom han inte tog nya kunder och de gamla alla hade hans mobilnummer. Men när jag slog numret fick jag beskedet att abonnemanget var uppsagt. Det var visserligen inte så konstigt. Jag visste att han bytte regelbundet för att förhindra att de värsta knäppgökarna kände till hans nummer. Men var jag en av dem? Varför hade han inte sagt till mig att han hade nytt nummer? Kanske hade han bara glömt det. Men han borde åtminstone ringa tillbaka. Det gjorde han inte. Alla möjliga förklaringar dök upp i huvudet på mig. Kanske var han arg på mig eftersom han hade bett mig ringa inom två veckor men jag hade dröjt längre. Kanske var hela grejen medveten från hans sida. Han ville ge mig en spark i röven för att komma igång med skrivandet och för att jag skulle känna att det fanns någon som ville satsa på mig och nu skar han av kontakten på allvar för att jag måste lära mig att klara mig på egen hand. Eller var det så att han var kär i mig på riktigt och inte ville träffa mig i rollen som terapeut längre? Han var kanske bara trött på mitt jävla gnäll. Eller så var det helt enkelt så att han hade ljugit lite väl mycket den här gången. Han hade inga tjugofem tusen och nu skämdes han för att behöva medge det.

Men vad skulle jag göra? Jag ville fortfarande ha kontakt med honom. Gå dit och knacka på? Knappast. Eftersom han inte gick att få tag på via telefon återstod bara brev. Så jag skrev ett sådant, men blev aldrig färdig att skicka iväg det. Idiotiska brev till tjejer skickade jag direkt

och utan att tveka, men något som verkligen var viktigt fick ligga och skräpa tills det bara råkade åka ut med soporna.

Det värsta var att jag saknade honom. Jag saknade honom och han ville tydligen inte veta av mig mer. Det var hårt. Ändå kunde jag inte vara arg på honom.

Det som hade varit min fasta punkt i tillvaron under så många månader hade nu på några veckor försvunnit helt och hållet ur mitt liv. Men istället för att ha Rudolf som ankare hade jag jobbet och den lilla världen i skivaffären. Inte för att det gav någon stark känsla av meningsfullhet men jag hade åtminstone någonstans att gå. Ett ställe där jag behövdes och fyllde en funktion. Jag försökte trösta mig med att Rudolf antagligen hade tagit semester och att han trots allt skulle ta kontakt med mig efter sommaren. Jag ville tala om för honom att han inte behövde skämmas för att han inte hade en massa pengar att ge mig. Jag ville inte ha hans jävla pengar.

Sommaren dröjde och det regniga vädret gjorde motstånd in i det sista men i början av augusti kom den riktiga värmen till sist och på allvar dessutom. Från att ha gått och gnällt över det svala och regniga vädret började folk direkt klaga på att det var för varmt. Själv brydde jag mig egentligen inte så mycket om hur vädret var. Det var fejt att skylla ifrån sig. Men utan åtminstone några veckors sol och värme kändes det som om man saknade något. Vad visste jag inte eftersom jag inte gjorde något annorlunda bara för att det blev varmt. Att ligga och svettas på stranden var helt olidligt och dödfött dessutom. Det var så jävla löjligt att ligga och grilla sig som en gris på ett spett och riskera malignt melanom bara för att någon hade fått för sig att det var snyggt att vara brun. Ändå tog jag mig ner till Ribban en dag när jag var ledig. Tog hojen genom Slottsparken och riskerade livet på den långa cykelbanan längs Ribban där inlineåkarna sicksackade mellan glassugna barn och intet ont anande pensionärer. Av gammal vana tog jag mig bort till T-bryggan fast jag visste att det skulle vara knökfullt med folk där. Jag ville inte ligga i närheten av någon annan. Inga barnfamiljer, inga feta medelålders kärringar som fläkte ut sina stora hängbröst till allmän beskådan, inga gamla farbröder som såg ut som rynkiga pepparkaksgubbar i för små cerisrosa tangabadbyxor, inga spänniga tonårskillar med bandspelare, inga par i min egen ålder där mannen hade hårig hängbuk och kvinnan körde med topless och stringtanga. Jag ville inte ens ligga i närheten av snygga unga välsvarvade tjejer. Det var bara frustrerande. Helt plötsligt kunde man bli ertappad med att sitta och stirra skamlöst med en bula i badbrallan och svett på överläppen. När man nått min ålder och dessutom inte var snygg fanns det stor risk att man skulle bli betraktad som en snuskig gubbe istället för ett potentiellt stranddragg som bara visade ett sunt och smickrande

intresse. Jag hittade en något så när avskild plätt och bredde ut min handduk, tog av mig till badbrallor, satte en Beppe-mössa på huvudet och tog fram en bok. Planen var att sitta i solen tills jag var så varm att jag inte stod ut längre, vilket antagligen inte skulle dröja länge, och sedan ta ett dopp. Men trots att jag sett filmen var *Den vedervärdige mannen från Säffle* så pass spännande att jag stannade kvar på land långt efter att hjärnan börjat koka i skallen på mig. När jag väl reste mig visste jag inte riktigt om jag skulle vada ut eller om jag skulle gå ut på bryggan. Eftersom det var en bit till bryggan valde jag att gå rakt ut i vattnet från stället där jag hade min handduk. Först gjorde jag som Seinfeld och stoppade mina värdesaker i skorna, längst fram i tån. Där skulle ingen hitta dem. Närmast stranden kändes vattnet jävligt äckligt. Det var där småbarnen gick och pissade hej vilt. Antog jag åtminstone. När jag tagit mig förbi det steniga stråket där man knappt kunde sätta ner fötterna utan att skrika till av smärta ställde jag mig och grävde ner fötterna i den mjuka sanden. Vattnet gick bara upp till knäna. Det var bara det att man kunde gå halvvägs till Köpenhamn innan det blev så djupt att man inte bottnade. Ändå fortsatte jag en bit. Botten var ondulerad som en gammal tants frisyr. Än blev det djupare, än blev det grundare, men aldrig gick vattnet högre än till halva låret. Egentligen var Ribban rena skiten. Stenig strand och långgrund. Det enda som var riktigt bra var att det låg nästan mitt i stan. Det var oslagbart att bara kunna hoppa på cykeln och vara där på femton minuter. Till slut blev jag trött på att vada. Det kändes som om hela stranden satt och glodde på mig och undrade vad fan jag höll på med. För att de inte skulle tro att jag inte vågade doppa mig satte jag händerna på botten som om jag skulle göra en armhävning och sänkte sakta kroppen ner i vattnet. Det var härligt. Jag hatade att simma men att bada var för jävla skönt. Åtminstone tills man började frysa. Efter en stund började det klika som fan på benen och på överkroppen. Jag fattade inte vad det var men det kändes jävligt obehagligt. Kunde det ha något med vattnet att göra? Egentligen hade jag tänkt ta mig in till stranden samma väg som jag gått ut men nu gjorde jag ett par delfindyk bort till en av bryggans sidotrappor. Den ljumma sommarbrisen kändes kall som fan när jag kom upp på bryggan. Jag tittade ner på min knottriga hud där naglarna lämnat röda rivmärken efter sig när de försökt råda bot på klådan. Den var dock kvar. Det kliade helt vansinnigt på benen och jag småsprang in mot land. Det kändes som om det var vattnet som orsakade klådan. Om jag bara fick torka mig skulle det bli bättre. Det blev det inte. I stället blev jag röd som en kokt kräfta över hela kroppen och fick något som liknade tiotals myggbett sida vid sida på benen och överkroppen. Jag såg fan inte klok ut. Samtidigt som det hettade i huden fick jag frossa så att jag skakade i hela kroppen. Nu när jag för en gångs skull hade tagit mig ner till stranden ville jag vara kvar en stund men det här var mer eller mindre olidligt. Anfallet verkade inte ge med sig heller så

jag klädde på mig och cyklade hem. Inte ens en glass fick jag ätit. På väg till cykelställen såg jag hur en tjej stod och klämde en finne på sin killes röv. Jag kunde inte låta bli att skratta till och hon tittade upp och skrattade tillbaka. Det var först när jag kommit in i den kvava och varma lägenheten och tagit en varm kopp te som frossan la sig. Då hade även de konstiga utslagen försvunnit. Det var precis som om jag hade fått någon slags allergisk reaktion. Men mot vad? Vatten? Sand? Babykiss? Jag tog en dusch för att skölja bort saltet och när jag torkade mig gjorde det ont. I spegeln såg jag att jag var alldeles röd på axlarna och det var inte några eksem. Det var vanlig hederlig svennesolbränna som de dumskallar fick som inte smorde in sin bleka ömtåliga innesittarhud.

Det var dagen efter en ganska blöt kräftskiva som jag varit på tillsammans med Nilsson. Kvällen hade gestaltat sig som de flesta festkvällar jag varit på. Jag satt tyst och sög på en pilsner och när jag var full gick jag hem. Det hade nästan bara varit par på festen så det var ändå inte mycket jag kunde ta mig för. Kräfter var överskattad mat. Visserligen smakade det gott. Men man gjorde ju av med lika mycket energi på att knäcka och bryta och skala som man fick i sig när man åt de små asätarna. Nu låg jag bakis i soffan och glodde på Finnkampen. Egentligen var jag inte direkt intresserad men det var bättre än all annan skit som de förolämpade en med. Helt plötsligt såg jag ett bekant ansikte i rutan. Det var den magre killen från friidrottshallen. Han med utstående öron som sprang så att han spydde och gjorde en Sven Melander när han glömt handduken. Vad fan gjorde han på Finnkampen? Ja, tydligen skulle han springa 200 meter, för han stod åtminstone bakom blocken och slog sig själv i huvudet med båda händerna och såg allmänt miffo ut. När speakern ropade upp svenskarnas namn buade den finska publiken. Jag fattade inte hur den magre skulle ha någon chans mot de andra. De såg ut att vara dubbelt så stora och starka som han där han stod med sina spinkiga fågelben. Fast jag kunde inte låta bli att hålla lite extra på honom. Det var precis som om jag kände honom lite grann. Ut ur kurvan låg han sist. Något annat var väl inte att vänta. Vanligtvis orkade jag inte engagera mig i hur det gick för svenska idrottare. Det där om att de stred för hela svenska folket och all den skiten var bara idiotiskt snack. Det tävlade för sin egen del. Vad brydde jag mig om de vann eller förlorade? Men nu kunde jag inte hålla mig utan började skrika rakt ut.

– Spring då din jävla sopa! SPRING!!!

Han såg trots mitt stöd ut att bli sist men när det var tjugo meter kvar segade han sig förbi finnen som sprang innanför honom och blev femma. Jag kunde inte låta bli att undra om han skulle spy efter loppet den här gången också. Själv hade jag faktiskt klarat mig från det

kvällen innan och nu tycktes faran vara över. Jag mådde egentligen inte särskilt dåligt. Jag var bara trött och lite tung i huvudet.

När svenskarna fått stryk av finnarna, herrarna åtminstone, damerna var ju på gång nu för tiden, bestämde jag mig för att ta en cykeltur för att få lite frisk luft. Av en händelse passerade jag förbi Rudolf hus precis när han var på väg att gå in genom porten.

– Hej, ropade han.

Jag stannade och gav honom en kram. Allt var bra med oss båda, påstod vi. Antagligen ljög vi bägge två.

– Hur går det med filmandet?

Tyvärr hade hans inträdesprov till regissörslinjen inte blivit klart i tid så för att försörja sig tills han hade nästa chans skulle han regissera porrfilm.

– Porrfilm?

På något konstigt sätt lät det precis som något som Rudolf skulle kunna få för sig att göra. Fast det skulle ju inte vara den vanliga typen av porr utan mjukare och med mer kärlek involverad. Men folk skulle ha sex såklart.

– Jag håller precis på med att välja ut folk till rollerna, sa han.

Jag frågade inte hur han gick till väga.

– Har du ingen roll till mig?

– Du får komma och provfilma, skrattade han.

Sen måste han skynda sig in för han hade en kund på gång.

– Du kan väl ringa någon gång, sa han. Vi kan ta en fika.

Det var sista gången jag såg honom.